

OPINIÓ

Pius Pujades

Vitralls

Un gran vitrall ens saluda a la porta de la Casa de Cultura. El color i la llum. Negres, grocs, vermells, totes les tonalitats del rosa, el blau quan cal, ocre, blanc. Però sempre el joc de la llum –avui artificial, que es tracta d'una instal·lació de reclam– projectant cap a l'espectador la trama enjogassada dels matisos que el vidre acolorit unifica per esdevenir un tot carregat de sentit i de bellesa.

A la sala, l'espectacle aclaparador de centenars de treballs que Domènec Fita ha realitzat al llarg de molts anys, que s'escampen per una dilatada geografia, al servei de tota mena de construccions: des de catedrals a modestes escoles, des de la Sagrada Família de Barcelona fins a un pavelló esportiu, passant per espais públics i per cases privades. La sala de la Casa de Cultura és la prova evident de tres de les virtuts que aclaparen Fita: una gran capacitat artística –sempre l'hem conegut com a pintor i escultor–, una addicció inacabable al treball i un afany desmesurat per la investigació i la provatura constant de materials o tècniques. Sorpren la quantitat de projectes, de dissenys, de notes, de proves, de preparacions que exposa al costat de les peces realitzades. Sí, els vitralls són vidres juxtaposats. Però l'obra demana en cada cas el plom, el ciment, la silicona, el metall, el paper... I Fita ha entès que res no és accessori, que és el conjunt de tots els elements el que dó-

na sentit definitiu a cada obra. I s'hi implica a consciència.

S'implica en cada una de les seves obres perquè és un home implicat en la vida, compromès, obert, sempre disponible, sempre disposat a aprendre i a ensenyar. És un gran comunicador, que parla amb coneixement i escolta amb interès. Això li ha permès ser una esponja al costat dels professionals dels gremis vinculats als materials que fa servir i un mestre eficaç de moltes generacions d'artistes que s'han format al seu taller. I, tant des de la fundació que porta el seu nom com individualment, s'ha implicat en tot allò que podia representar un guany per a la societat.

Quan ser l'ha de menester, hi és. Recordo ara unes reunions clandestines a casa seva, amb Jaume Curbet fent-li costat, en les quals es gestava un primer intent polític per dur la veu del carrer a l'Ajuntament, en unes tímides eleccions per al que s'anomenava *tercio familiar*, de les quals en va sortir la

candidatura de Paredes i de Carbó. Recordo el seu franc i immediat suport a l'aventura del Punt Diari, recordo...

Diria que els vitralls de la Casa de Cultura són una col·lecció d'autoretrats de l'artista, que té infinites facetes que es combinen harmònicament. Cada peça té el seu significat, el seu secret, la seva tècnica. Junts formen un mosaic: en Fita.

Inauguració dels vitralls de Domènec Fita a la Casa de Cultura, amb l'autor al centre ■ JOAN SABATER